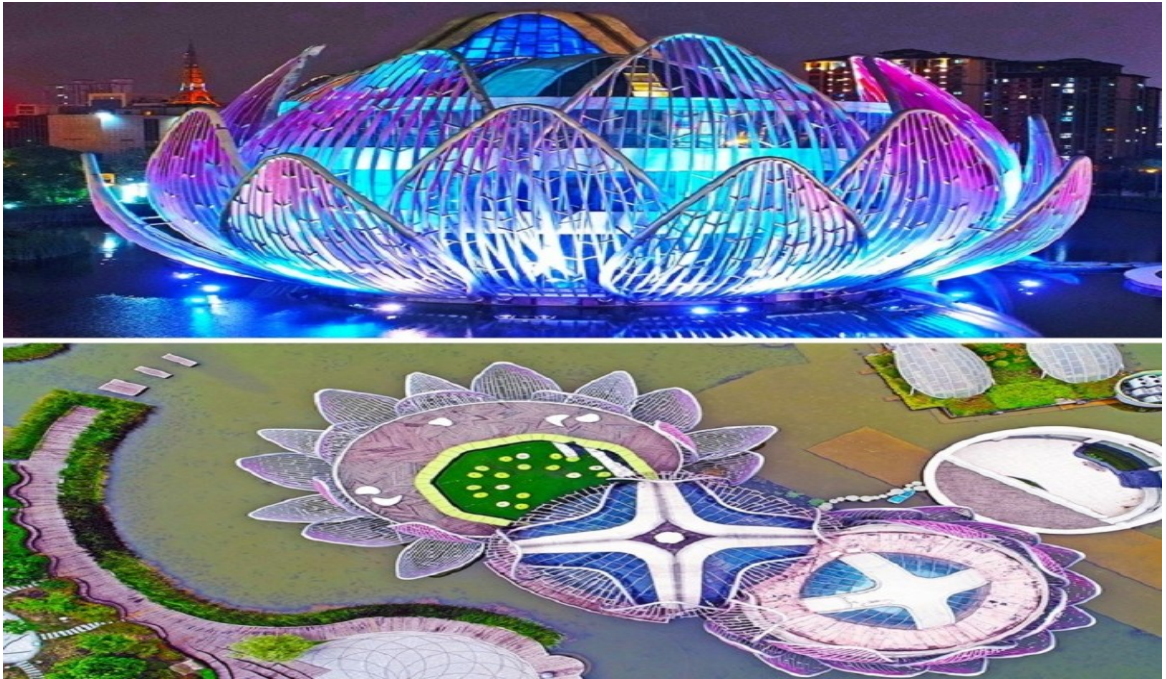

אוסף סיפורים 'תרלא'
מתוך "ליקוטי שמואל"
מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ
eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד.

החיבור הראשון הופיע במסגרת

'מפעל ליקוטי שמואל'

"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו"

בשעה טובה ומוצלחת, בסייעתא דשמיא, רואה אור ספר חדש ומפעים:

ליקוטי שמואל – חומש בראשית

לאחר שנים של עיון, איסוף, ליקוט ועריכה, יוצא לאור ספר ייחודי המאגד – סוף מעשה במחשבה תחילה את מיטב הקטעים, המאמרים, הסיפורים והמשלים שהופיעו בעלוני פרשת השבוע בשנים האחרונות. דברי חן ושכל טוב, שנבחרו בקפידה וערוכים בטוב טעם, כדי להחיות את הלב ולהאיר את השולחן.

- מתוכן הפרקים: רעיונות מאירי עיניים לפרשיות השבוע • משלים מעוררי מחשבה • סיפורים נוגעים ללב • פנינים להעשרה ולהעברה בשולחן שבת

מתאים ללימוד אישי, למסירת דבר תורה ולישיחה משפחתית

ערוך ומוגש בעמל רב על ידי הרה"ג שמואל אייזיקוביץ שליט"א

כעת למכירה במחיר שווה לכל נפש – כרך ראשון על חומש בראשית

להזמנה:

<https://dash.bookpod.co.il/product/2231>

אחדות במקום תחרות

הכל התחיל בבית כנסת השכונתי שלנו. בית הכנסת היה שוקק חיים ומלא בציבור מתפללים שהיו מתפעלים אותו בצורה נאותה כיאה וכראוי לבית השם. באותו בית כנסת מתפלל יחד איתי יהודי, שנחשב לאיש ציבור העוסק בתחום מפואר, נחשב לאיש ותיק באותו התחום ומוכר כמי שמרביץ יהדות בעם ישראל ודואג רבות לנוער של עם ישראל.

לאותו יהודי יש נערה מתבגרת בגיל מבוגר ללא שהיא מצא את זיווגה והקימה את ביתה נאמנה. היא פנתה לאבא בבקשה מיוחדת, תוך כדי שהיא מדגישה לו שזאת בקשה חשובה לה יותר מכל והיא ממש תשמח שהוא יבצע אותה כבר בעת הקרובה. היא שמעה על סגולה ייחודית של זכות פתיחת ההיכל בשעת נעילה בעיצומו של היום הקדוש, יום הכיפורים - הנחשבת כסגולה בדוקה לישועות וגם לזיווגים הגונים. רבים שעשו את זה ראו ישועות מעל לדרך הטבע. היא חסכה פרוטה לפרוטה והגיעה לסכום של אלפיים שקל, אותו בקשה להקדיש כדי לרכוש את הזכות של פתיחת ההיכל ברגע המיוחד הזה, שכל יהודי מבין שהוא עלול לעלות דמים מרובים בכל בית כנסת גם הקטן ביותר.

האבא שהכיר היטב את הילך הרוח בבית הכנסת, העריך בסבירות גבוהה שהסגולה הגדולה של פתיחת ההיכל בעת הנעילה לא מוכרת לכלל ציבור המתפללים, והניח שלא תהיה תחרות משמעותית על הרכישה של הזכות הגדולה הזאת. כשהגיע הזמן של המכירה, הוא ניגש למשימה שכל כולו נחוש לעזור לביתו וזרק את הסכום בטון סמכותי ובקול בטוח. להפתעתו ולתדהמתו הוא שמע קול מהעבר השני של בית הכנסת. יהודי יקר שגם מתפלל ותיק בבית הכנסת הציע סכום גבוה יותר: 3,000 שקלים. באותו הרגע מצא האבא את עצמו בצומת דרכים סבוכה. הוא חש נבוך מאוד, ולא ידע כיצד לפעול; מצד אחד, עמדה לנגד עיניו ההבטחה לבת שלו לרכוש לזכותה את פתיחת ההיכל ברגעים המיוחדים האלה. כמו כל אבא, הוא לא רצה לאכזב את ביתו ובפרט שהיא נמצאת בזמן רגיש במיוחד. מצד שני: הוא נמצא כעת בסיטואציה חברתית מורכבת

שבה הוא מוצא את עצמו בסוג של תחרות עם יהודי שהיה גם הוא מוכר למתפללי בית הכנסת. המבוכה הזאת הלכה וגברה אצלו והוא חיפש דרך מוצא כיצד לצאת מהדבר הזה בצורה טובה לשני הצדדים.

באותם רגעים צף בזיכרוננו סיפור שהוא שמע בעברו מהגאון רבי יעקב הלל. הסיפור נסוב על אחד האדמו"רים המוכרים בארץ - שהגיע שעת הנעילה בשנה אשתקד - מכרו את פתיחת ההיכל עבור ציבור החסידים. באותם רגעים שהכריזו על המכירה צעקו ביחד ארבעה גבירים 10,000 דולר. האדמו"ר ראה את הסיטואציה וחשש שהיא יכולה להגיע למקומות לא נעימים, וחשש שמא יציעו מחירים מופקעים אשר יהיה להם קשה לעמוד בהם לאחר מכן. האדמו"ר ניהל את האירוע ביד רמה. והציע לכל ארבעת הגבירים להשתתף יחד במצווה, בזמן שישלמו כולם את הכסף שהוא רצה - ובזכות זה הם יזכו כל אחד לישועה הפרטית שהוא רצה. האבא הבין שזאת דרך האמצע - לצאת מהמבוכ אליו הוא נקלע. הוא ניגש אל חבריו ואמר לו: "בא נחבור יחד. במקום שכל אחד ינסה לגבור על השני, נשלב כוחות". הוא הציע ששניהם יפתחו את המקום יחד, כאשר כל אחד ישלם סכום של 2,500 שקלים. החבר עצר לרגע, שקל את הדברים בדעתו, ונתן את הסכמתו המלאה. השותפות יצאה לפועל - והעניין סודר ברוח טובה ומאוחדת.

הזמן חלף, ולפני מספר שבועות - פרשת במדבר - הגיעה הבשורה המשמחת: ביתו של אותו אבא התארסה בשעה טובה ומוצלחת. השמחה הייתה גדולה. עוד באותו רגע הוא מיהר לטלפן לשותף בקניית פתיחת ההיכל והודה לו מקרב לב על כך שהוא הסכים לחלוק איתו את הזכות הזאת, ועל כך שוויתר על התחרות ובחר האחדות. הצד השני שמח במיוחד ואיחל לו מזל טוב. לא לפני שהוא עדכן אותו, שגם הישועה שלו מתרחשת זה עתה: "תדע לך, גם הבן שלי, עברו רכשתי את פתיחת ההיכל, עומד לסגור ווארט היום בלילה!".

זהו הכוח של הוויתור, זוהי העוצמה של עין טובה. ברגע שאנחנו מפסיקים לבחור בתחרות כאמצעי לנצח - בואו נבחר את השותפות, את האחדות - להגיע למטרה כדי שכולם יצאו שמחים. הדרך הטובה ביותר להשיג לעצמנו דברים טובים, היא דווקא בזמן שאנחנו בוחרים לוותר על האגו שלנו ולבדוק איך אפשר להושיט יד לשני ולדאוג שיהיה שלום וטוב בעולם.

המומר שחזר (מעין השבוע).

הצדיק רבי יצחק מנשכזי זצ"ל ביקר פעם בעיר וולודובקה. בערב שכב על מיטתו לנוח, וכמה ממקורביו עמדו סביבו. פתח וסיפר מעשה שהיה בימים עברו אפסא.

אברך למדן, מוכשר ונאה נאלץ לצאת למסחר כדי להתפרנס. היה פוקד את אחוזות האצילים. קונה את תנובות השדה ומציע תמורתן סחורות שונות. בהיותו ישר דרך, חכם ונבון, רכש את אימונם ולמד נימוסיהם ואורחותיהם, לשאת חן בעיניהם.

נשיאת חן זו הייתה לו לרועץ, כי בסמוך לעירו הייתה אחוזה נרחבת שעם אדוניה סחר. יום אחד מת הפריץ, והותיר את הנחלה לבתו היחידה. המשיך הלה לסחור עם העלמה האצילה, ועדינות אורחותיו נשאה חן בעיניה. בקצרה, לא עמד בניסיונו של יוסף הצדיק, והלך מדחי אל דחי עד שהמיר דתו ונשאה לאשה, והיה לאדון האחוזה.

"רבינו", קטע אחד השומעים את הצדיק, "לא הרחק מכאן ארע סיפור דומה, אחד מבני העיר – "... השומעים היסו אותו, והצדיק המשיך בסיפורו: "תארו לעצמכם, יהודי מוצא עצמו שבוי בידי הסיטרא אחרא. לא תפילה, לא תפילין, לא שבת ולא חג. לא ראש השנה ולא יום הכיפורים... חיים כה משמימים, מדבר צחיח של חולין, מדיף צחנת נבלות וטריפות וקבס נשג"ז [סנהדרין פב: הבא על הגויה חייב משום נשג"ז: נידה, שפחה, גויה, זונה] ... לא אחת ניחם על צערו ביקש לחזור בו, לשוב לחיי תורה ומצוות. אבל הדלת נעולה הייתה בפניו, שכן לפי החוק ששרד באותם ימים אסור היה למומר לשוב, וכל המסייעים לו צפויים היו לעונשים כבדים. ובכל זאת, ניסה. אבל המרשעת עמדה על המשמר. הבחינה בהתחבטויותיו ועקבה אחר צעדיו. וכשקשר קשרים עם יהודי העיר להצילו הייתה מסגירה אותם למלכות והתייסרו נוראות.

רבה של אפטא גאון וצדיק היה. לילה אחד ישב ולמד, והנה מתדפקים על דלתו, קם ופתח, והמומר מולו: "הושיעה, רבי", קרא בקול בוכים, "רצוני לשוב בתשובה, לחזור ליהדותי..."! והרב, שידע שיהודים רבים כבר שילמו ביוקר על הענותם להפצרותיו, סגר את הדלת בפניו, אבל האיש לא ויתר. לילה אחר לילה הגיע, בשעה קבועה, כאשר בטירתו עלו הכול על יצועם...

לילה אחד פקעה סבלנותו של הרב. כשנשמעו הנקישות נטל עימו את מקלו. פתח את הדלת בתנופה והרים את המטה. אמר למומר: "הסתלק, ולא אך במקל!" חוורו פני המומר, והרב הפטיר: "כשם שהמטה הזה לא יצמיח פרי, כך אתה לא תשוב לעולם!" שמת המומר כתפיו ופנה ללכת לבלי שוב. הביט הרב, והנה הוציא המקל פרחים, החל לפרוח לנגד עיניו ולגמול פרי! "חזור נא!" קרא הרב הנרעש. הזמין את המומר לחדרו, והחל ללמדו דרכי תשובה.

אין לשער ולתאר איזה לילה מזכך ומטהר עבר עליו! לפנות בוקר שב לאחוזתו – והנה להבות מתמרות ועשן מתאבק. הבית עלה באש על יושביו. כך ניצל, כדי לפתוח דף חדש... סיים הצדיק את סיפורו, ואמר: "בימי קדם נשמעו כאלו פלאות. אבל בימינו, הייתכנו?!? שהה רגע, והוסיף: "ואולי?! לילה טוב..."

למחרת באה השמועה שבאותו לילה נשרף בית אחוזה לא הרחק מן העיר. ובדרך פלא לא היה בו האדון, יהודי מומר, ששהה בדנציג לרגל מסחרו. וכבר לא חזר, כי שב לדת אבותיו... ואף אנו נתהה: "בימי קדם נשמעו כאלו פלאות. אבל בימינו, הייתכנו?!? אבל אנו לא נשיב: "ואולי". אנו נדע: קורים ועוד איך!

הגאון החתם סופר זצ"ל, לפני פטירתו, נשא תפילה: "שלא יבוש המעיין, ולא יקצץ האילן" ריבונו של עולם, איך ניסו לייבש את המעינות, איך ניסו לקצוץ ולגדוע את האילנות. לנתק מן המורשת, לקרוע מהיהדות! נדמה היה שזהו, רק יובל קטן נשאר, רק שתיל זעיר מלבלב. והחורש כולו יבש, קמל. והנה קמה תנועת התשובה, ועצים שנראו כיבשים פורחים בעליל, שבו אל המקורות. "ואמרת בלבד מי ילד לי את אלה, ואני שכולה וגלמודה. ואלה מי גידל, הן אני נשארתי לבדי". ולפתע שבים הם "כיונים אל ארובותיהם", ונצח ישראל לא ישקר (ישעיה)!

המזווה החדשה

כל ימי חייו של ר' אליהו מסכת ארוכה של עוני ודוחק, עד לנקודה אחת בה התהפך הגלגל, מצעירותו, התאמץ מאוד לפרנס את משפחתו, אך לא עלה יפה. שכר בית וחלק מהכנסתו שילם עבורה. הבית התנהל בעוני ודוחק רב. וכל רעיון על מעבר לדירה נורמלית ונאה – היה כעין חלום רחוק, חסר סיכוי שיתגשם.

חברו שראה בעוניו של ר' אליהו 'תראה אתה ניסית את כל דרכי הפרנסה, ויתכן כי משהו חוסם בעדך. אולי כדאי שתרכוש מזווה חדשה כשרה ומהודרת ותקבע אותה בפתח ביתך ותביא בכנפיה את הברכה המיוחלת' '? דברי טעם אתה אומר', השיב ר' אליהו, האמפתיה שלך נוגעת ללב, אך עצתך אינה ברת ביצוע. לצערי – עלות רכישת מזווה היא הרבה מעבר ליכולתי הכספית, מי כמוך יודע שאין לי סכומים כאלה! ניחא, אני בטוח שזו השקעה כדאית', 'הנה לך סכום כסף, צא ורכוש לך מזווה חדשה ומהודרת, ומי יתן' – נשא עיניו לשמים – כי המזווה החדשה שבפתח ביתך תפתח לך את שערי השפע, ותביא בכנפיה בשורות טובות של ברכה ופרנסה!

למחרת היום, נרגש מהמחווה ומהמצוה גם יחד עמד ר' אליהו וקבע את המזווה בפתח ביתו, כשפיו ממלמל תפילה נרגשת ... בשעה מאוחרת, יצא ר' אליהו לתפילת המנחה כמנהגו מדי יום, עבר ליד בית כנסת הומה בשכונת רוממה בירושלים. מחוץ לבית הכנסת ניצב דוכן, שלט מאיר עיניים התנוסס: 'ההגרלה מחר'!

מעודו לא נעצר ר' אליהו ליד דוכנים כאלה, הכסף שברשותו ספור ומדוד, תמיד היה נוהג לומר 'בלי נדר' לכשירחיב, ... מבטיח שישתדל לתמוך במוסדות התורה ככל יכולתו. אך הפעם, באופן מוזר וחריג, נעצר על יד הדוכן. היה זה מוסד תורני נודע, שערך התרמה משולבת בהגרלה על דירת חמישה חדרים, בשכונת הר נוף בירושלים.

עד היום ר' אליהו אינו יודע להסביר למה, אבל זה מה שעשה: עצר בצד הדרך, והחל מפשפש בכיסיו, שולה משם שקל ועוד שקל, עד שהגיע לעשרים וחמשת השקלים הדרושים לרכישת

הכרטיס. מיהר להעבירם לידי המתרים, ומילא בספח פנקס ההגרלה את שמו ומספר הטלפון שלו ...

למחרת היום, בשעת ערב מאוחרת, צלצל הטלפון בביתו. מעבר לקו נשמע קולו של רואה חשבון מכובד, שבטון עמוק וכבד הודיע לו כי הוא הוא הזוכה המאושר בדירת חמישה חדרים בשכונת הר נוף בירושלים!

ההלם לנוכח ההודעה המשמחת, אינו ניתן לתיאור. ר' אליהו אחז את שפופרת הטלפון, ולא הצליח להוציא מילה מפיו – אפילו לא להודות... האיש מעבר לקו נאלץ לומר כמה פעמיים 'הלו', 'הלו', עד שר' אליהו התאושש, נשימתו חזרה אליו, והוא הצליח להודות בהתרגשות רבה על הזכייה הגדולה ...

דקות ארוכות התהלך ר' אליהו בתחושת הלם, תדהמה, אושר ושמחה, משולבות זו בזו, ואינו מוצא מקום להכילן, הן רק עד לפני כמה שעות היה שוכר של מחסן קטן, ועתה – ברגע אחד – הוא בעל הבית של דירת חמישה חדרים בשכונת מבוקשת! איך זה קרה? למה פתאום רכש את הכרטיס. מה גרם לו לזכייה הגדולה? ואז הוא נזכר. שעות בודדות לפני רכישת הכרטיס ששינה את חייו, התקין בביתו מזוזה חדשה ומהודרת! הוא מיהר להתקשר לחבר שהעניק לו את דמי המזוזה, לספר לו כי הסגולה עבדה במהירות הבזק, שינתה את חייו באורח פלאי במהירות שיא.

עד היום יושב ר' אליהו במרפסת הנוף המרווחת הצופה להרי ירושלים. מודה לבורא עולם שזיכה אותו בנחלה כזו, ורץ לנשק את המזוזה היקרה, שהביאה בכנפיה נס פלאי כל כך, ישועה מבוקשת ויוצאת דופן!

הציצית שהצילה (האמנתי כי אדבר)

בספר 'עלינו לשבח' מובא המעשה שיוכיח שגם בדורנו יש יהודים שנשארו דבקים באמונתם וכל כולם קודש לה' ולתורתו, ללא פניות והתחשבנויות צדדיות, אפילו כשמדובר בבחור צעיר, שנשא על עצמו את עול התורה והמצוות בשלימות, בטהרה ובקדושה. בחור שזכה לראות בעיניו כיצד הקב"ה שומר עליו מכל משמר מרוחות ומכל פגעים רעים.

המקרה התרחש, עם בן תורה מובהק הלומד באחת הישיבות הקדושות, שחלה ל"ע במחלה הקשה, והחל לקבל טיפולים כימותרפיים בבית החולים. בבואו אל המחלקה, אמרה לו האחות שכדי לקבל את הטיפול הוא צריך ללבוש בגדים סטריליים ולכן עליו להחליף את בגדיו באלה של בית החולים. הבחור הסכים לכך, אך גם הביא עמו ציצית מכובסת ומגוהצת היטב, כזו שתענה על דרישת בית החולים. כאשר ראתה האחות את הטלית-קטן על הבגדים, אמרה לו שלא יוכל

לעבור את הטיפול עד שיסיר את הציצית מעליו. כל נסיונותיו להסביר לה שמדובר בבגד מכובס ונקי, עלו בתוהו, והאחות סירבה להעניק לו את הטיפול הכימותרפי.

הבחור היה איתן בדעתו וסירב להוריד את הציצית. יצא מהחדר והמתין מחוץ למחלקה. כעבור שלש שעות חלף במקום אחד מבכירי הרופאים במחלקה, ושאל את בחור הישיבה מה הוא עושה כאן ולמי הוא ממתין. שטח הבחור בפניו את הבעיה, וכששמע זאת הרופא נכנס פנימה, ולאחר שעה קלה יצא משם נרגש כולו. הסערה על פניו היתה ניכרת ממש. מששאלו הבחור על מה ולמה הוא נסער, השיב הרופא שלפני הכל, ייכנס למחלקה ויקבל את הטיפול המגיע לו כשהטלית קטן עליו ואמר: "דיברתי עם האחות והכל בסדר, אחר כך אספר לך למה התרגשתי." בתום הטיפול הקשה, ניגש הרופא אל הבחור, וכשדמעות בעיניו אמר לו: "אני יהודי שאינו שומר עדיין מצוות, אבל הפעם זכיתי לראות כיצד הא-לוקים שומר על שומרי מצוותיו. כשנכנסתי למחלקה כדי לשכנע את האחות שאין כל בעיה עם הציצית שלך, רציתי לראות איזה טיפול אתה מקבל, ומה מאוד נדהמתי לראות שהאחות התכוננה לבצע בשגגה טיפול לא מתאים, שהיה עלול לדרדר את מצבך למכת-מות מהירה." הרופא אמר שהאחות עשתה זאת כמובן בשגגה, "אבל אם לא היית מתעקש ועומד בתוקף על רצונך ללבוש את הציצית, הטיפול היה מתבצע, ומי יודע באיזה מצב היית נתון ברגע זה."

ומה שמענין ביותר בסיפור זה היא העובדה, שלאחר שהתפרסם המעשה הנ"ל, התקשר אברך בן תורה מופלג מירושלים, שהציג את עצמו בשמו המלא, ובקול רוטט העיד שהוא בעל המעשה, ואישר את כל הפרטים שהובאו. "שכחתם להוסיף את העיקר", "המקרה עם הציצית אירע לפני כשלוש שנים, ומאז זכיתי להתרפא ב"ה לחלוטין מהמחלה הקשה, התחתנתי והקמתי בית בישראל, וזאת לפליאת כל הרופאים שטיפלו בי!"

התפילות

אשת אברך ממודיעין עלית לא חשה בטוב ... היו לה כאבי ראש חזקים ביותר ! הם הלכו לעשות צילומים, וגילו לה גידול ענק בראש... חייבים לבצע ניתוח מייד, והתאריך נקבע לעוד שבוע !

המנתח היה אחד מגדולי המנתחים בהדסה עין כרם, והיה לו מתלמד חדש... בהגיע עת הניתוח, הוא ביקש מהמתלמד לבצע לאישה צילום ראש. שאל אותו המתלמד: "הצילום הוא מלפני שבוע ! למה צריך שוב צילום."?! אמר לו המנתח: "הגעת ללמד או להתלמד? תעשה צילום."?! עשו צילום ראש והמנתח הכריז: "לא עושים ניתוח!"! למה ? גילו שהגידול ירד ביותר מ-50% מהגודל שהוא היה בו לפני שבוע !

בעלה האברך שהיה עד לכל המהלך, ניגש לפרופסור ושאל אותו: "הרי אין לך רוח הקודש, למה בחרת לעשות שוב פעם צילום?" אמר לו המנתח, שלא היה שומר תורה ומצוות: "מנסיוני ראיתי בחוש במאות מקרים, שאצל החרדים יש הבדלים עצומים בצילומים שבין גילוי הגידול לבין שעת הניתוח בפועל ... תמיד שאלתי את החולים: "איפה הייתם? מי טיפל בכם? אילו תרופות נטלתם."? וכולם ענו לי את אותם התשובות: "התפללנו."! מני אז קיבלתי על עצמי שאצל מטופלים חרדים, אני לא פותח ראש בניתוח עד שאני מבצע צילום עדכני בסמוך ... אמר לו האברך, שלומד בכולל של מאות אברכים: "באמת בשבוע החולף הרעישו את השמיים עליה בכולל שלי, וערכו לרפואתה תפילות רבות מעומקא דליבא." וידועה אמרתו של מרן ה'חזון איש' כי התפילה היא מטה עוז ביד האדם לשנות את טבע הבריאה!

כעס

מספר בעל הסיפור: "אני ירושלמי שעובד שכיר וגם מרוויח משכורת יפה מאד, וב"ה יש לי ילדים שה' יעזור הלאה עד 120 בבריאות הגוף והנפש. לפני חג פסח. פתאום, הגיע אלי הבוס ומסר לי מכתב פיטורין מן העבודה, שאלתי אותו על מה ולמה? ענה לי: ככה!!! נהיה לי שחור בעיניים, מכל הפסח הרגשתי רק מרור, הייתי אכול דאגה מה אעשה הלאה, ובתוך הכאב הזה נפלה עלי עוד צרה, בני התחיל להקיא מלווה בחום גבוה ושלשולים, הרופא, אמר לאשפז אותו, עשו בדיקות ונתנו לו המון תרופות, והרופאים לא ידעו בדיוק ממה זה נובע. הסיפור הזה נמשך כחודש, היינו מלאי יאוש. לפני כשבוע הרופאים עשו בדיקה ואמרו שיש חשש לגידול ה", הם קבעו שישאר בבית חולים לבדיקות ולמעקב, כאן ממש החילותי להישבר.

באחד הימים אני פוגש אברך ת"ח עדין ואציל נפש, הוא שואל אותי מה נשמע, ובגלל הקשר הטוב שלי איתו, סיפרתו לו הכל, ושפכתי את ליבי, בכינו יחד, הוא התחיל לחזק אותי ואמר לי שצירוף מקרים שכזה בטח אומר משהו, ואמר לי שכתוב בספרים הקדושים כשיש לאדם צרה ל"ע צריך הרבה להתפלל להקב"ה שיפתח לנו עיניים למה זה הגיע, חברי הת"ח הציע לי שבערב היאר צייאט של שמואל הנביא זיע"א, אסע לקברו ואתפלל מכל הלב להקב"ה, ושהרבה אנשים ראו שם ישועות. וכך היה, עשיתי כדבריו, וברגע שהגעתי לציון התחלתי לבכות כמו תינוק, וסיימתי את כל ספר התהלים, א"א להסביר הכאב הגדול שעברתי, שאף אחד מאתנו לא יעבור את זה.

וכשיצאתי מהציון, פתאום אני רואה אדם מוכר לי מאד, ובעוד שאני רואה אתו אני נזכר מה שהיה לפני פסח כשהייתי בעבודתי בחנות, בשעת הלחץ לפני החג, נשבר שם איזה כלי עבודה יקר מאד, והיה נדמה לי שהוא שבר את זה, ובגלל הפחד שהיה לי מהמנהל שלי הוצאתי את כל הכעס עליו וצעקתי עליו לעיני כולם, למה הוא שבר את זה וכו' והוא שתק והלך. וכך עולה לי

בראש, אולי בגלל שביישתי אותו ככה קרו לי כל הדברים. וכך אני ניגש אליו ואני מבקש מחילה ממנו, הצעתי לו כל הכסף שהיה לי בכיס העיקר שימחל לי, הוא מחל לי ולא רצה לקבל את הכסף, וביקשתי ממנו שיברך אותי, המשכתי ללכת לכיוון הרכב לנסוע לבית החולים, באמצע הנסיעה לכיוון ביה"ח הטלפון מצלצל, מי על הקו? המנהל שלי, והתחיל להגיד לי שהוא לא נהג איתי בצורה הוגנת סתם פיטר אותי, הוא אמר לי שכבר מחר הוא רוצה שאני אחזור לעבודה, וביקש ממני מחילה על עוגמת הנפש, כשהגעתי לבית החולים אמרו לי שיש שיפור ניכר בילד ולמחרת עשו בדיקה וחשש הגידול עבר, הילד נשאר בבית החולים רק כדי לוודא שהכל באמת בסדר, ואתמול נתן הרופא אישור סופי שהילד משוחרר מבית החולים, ועל זה אני מודה לקב"ה "עד הנה עזרונו רחמיך ולא עזבונו חסדיך."

תעלומה ותודה

במסגרת שיעורי מאורות הדף היומי, נשאלה שאלה : באחד השיעורים נלמדה המשנה (שבת ז', א'): 'כל השוכח עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה, אינו חייב אלא חטאת אחת' אינני מבין, תמה אחד הלומדים. יושב יהודי בקצה העולם, אינו יודע מי הוא ריבונו של עולם, אינו יודע שהוא יהודי, לא שמע על שבת, על איסורים, על מלאכות, על תורת ישראל. כלום. הוא צריך להביא קרבן חטאת?! מדוע? הרב מגיד השיעור השיב נפלאות: 'ראה ידידי, אספר לך סיפור. חבר היה לי, בחור טוב, סר מרע וישר דרך. ביום בהיר הוא פוטר מעבודתו המסודרת. פרנסתו היצוקה ביסודות איתנים התנדפה לה ברוח, מעמדו התערער באחת, רוחו סערה וגעשה. כל הלילה לא ישן. עם בוקר יצא סתור שיער אל מפתן ביתו, כדי ליטול את העיתון שנחבט זה עתה על דלתו בידי מחלק העיתונים. הוא הרימו בשקיקה, אולי צרות חדשות ישכחו את הראשונות. פתח מידענו את העיתון, והנה שני שטרות חלקים ומגוהצים של מאתיים שקלים נשרו באיטיות בין דפיו האפורים של העיתון, התנדנדו קמעא באוויר הבוקר וצנחו למרגלותיו. הוא היה בטוח כי מדובר בתעלול פרסומי. אותו בוקר הוא הפך את העיתון על כל צדדיו, בדק את השטרות בזכוכית מגדלת, והגיע אל המסקנה הכמעט וודאית, כי אכן שטרות אמיתיים של מאתיים שקלים באמתחתו. מנהל הבנק סיפק לו את האישור הסופי, כי הוא התעשר בארבע מאות שקלים, בלא נקיפת אצבע.

כעבור חודשיים הוא חדל מחיפוש אחר עבודה. ארבע מאות שקלים היו מונחים בכל יום על מפתן דלתו, ספונים בתוך דפי העיתון. עם קפה הבוקר היה מתיישב על ספסל בחצר ביתו, פותח את העיתון בניחותא, קורא את החדשות, שולף את השטרות הממתינים לו וממשיך ללגום מן הקפה.

חלפו עברו להן ארבע שנים. הילה של חשאויות מה נרקמה סביבו אט אט, כאשר שכניו הבחינו כי אינו עמל לפרנסתו, חייו נינוחים כמו חופשה ארוכה, ופרנסה אינה חסרה לו. היה זה באמצע הקיץ. הוא התכופף אל העיתון להרימו מן השביל, כאשר הבחין בנעל מבריקה המונחת על העיתון. בזעם כבוש הפנה את ראשו אל על וכמעט אמר את שהיה בדעתו לומר, אלמלא שמע את הזר לוחש: 'מה עם תודה?' 'סליחה?' שואל מידענו... והגבר הזר עונה: 'תודה, תודה רבה... מדוע אינך אומר לי תודה רבה. במשך ארבע שנים אתה מקבל ממני בכל יום שטרות כסף מגוונים בתוך העיתון, ואפילו לא מילה אחת של תודה שמעתי מפיך?! זה אנושי?!' 'סלח לי אדוני, מעולם לא ראיתי אותך, לא ידעתי עליך, לא סיפרו לי עליך, לא היה לי מושג שאתה קיים'. 'על זה בדיוק אני מדבר. ארבע שנים אתה אוכל את פיתי, שותה את מימי ולא היה לך מושג שאני קיים. אפילו פעם אחת לא הקדמת להשכים כדי לבדוק מי הוא זה המשחיל שטרות כסף לתוך עיתונך. אילו היית עושה זאת, היית רואה אותי, שומע עלי, יודע עלי, היו מספרים לך עלי והיית יודע שאני קיים!'!

איננו באים בטענות לאיש' סיים מגיד השיעור, 'אבל אם אותו יהודי ישאל אותך למה הוא חייב קרבן שוגג, הרי הוא לא ידע על בורא עולם? ספר לו את הסיפור הזה '... אחים יקרים! כל אדם בעולם שיש לו מעט שכל במוחו חייב לשאול את עצמו – מי בעל הבית בעולם? מה הקשר שלי אליו? ואז הוא יגלה את מקורותיו וגם את יהדותו. וזה הבסיס לעונש החמור של המרגלים 'כי כל האנשים הרואים את כבודי ואת אתתי אשר עשיתי במצרים ובמדבר... ולא שמעו בקולי?' איך? הרי אתם ראיתם את כוחו וגבורתו של הבורא בניסי מצרים, בקריעת ים סוף, ירידת המן, השליו, מים מן הסלע ועוד... אז איך אתם יכולים לבוא ולהסית עם שלם בהוצאת דיבה על הקב"ה 'לא נוכל לעלות אל העם כי חזק הוא ממנו' ואומר רש"י: 'כלפי מעלה אמרו' שהעם יושב הארץ חזק יותר מהא-לוקים' סליחה, תגידו אתם אמיתיים???? איך ???! אז על חוסר אמונה וחוסר התבוננות וכפיות טובה כזו מגיע עונש חמור. וכאן נציב שאלה: ומה איתנו? אנחנו מתבוננים? אנחנו מכירים את מי שמשפיע לנו חיים...?